

Kromtuoškė

Vėina karta gīvena tuoks vaikielis. Vardo bova Vaidutis. Nuors sosiedā par vės tonkiau anou lioub vadintė zbėtkuorio. Diekuo – rėktom aiškintė tēp ėlgā, ka ni jautė skūruos neožtekto. Bet kam tėik ėlgā troktė, je gal pasakītė ėr trumpā drūktā?!. Maždaug tēp: Vaidutis bova dėdlė dīks. Ons ni mėnotas nelioub ėstorietė be kuokė zbėtka.

Vėina bėrželė dėina vaikūzātis ėš kėima parsėnešė kelės kavalkas žemės... Ėr, ėšėjės i balkuona, pradiejė anas trupintė i apatė. Tėisiau i ontra aukšta balkuona. Vo tèn kāp tik tou čieso džiūva tuokiuos ciuocės Stasės bielīzna. Kou dabā bežėnuosi – rasint dā ėlgā zbėtkuorios būto tēp „žaidės“... Bet vėsa laimė, ka tou „žaidėma“ patiemėjė netičiuoms i balkuona duris pradariusi pati ciuocė Stasė. Ėr, paregiejusi, kas jau spiejė notėktė anuos bielīznā, tujau pat sošoka, ka ės pas Vaidutė tievus. Vo tas znuočėjė, ka vakarė vaikiokou tēkrā kliūs beržėnės kuošės.

Kėta karta Vaidutis somėslėjė „pajoukoutė“ daugiabotė noma sklepė. Kou ons tèn padėrba?.. Vėina skladelė doru spīna prikėša smolkiū puopieriaus skiautieliu, cieriniu galieliu. Ta skladelė gspaduorios, tuoks diedė Ontė, spīna toriejė pjautėnā nopjautė... Ėr pėrktė kėta.

Kažkumet mažāsis zbrajuoks ni ėš šiuo ni ėš tuo poulė laidītė akminimis benomi katėna... Katras sau spakainė snaudė netuolėi šiokšliu konteinerė...

Bet par vės daugiau Vaidutiou lioub tėktė zbrajuokautė so kromtuoškė. Ana vaikeliou tėik tėka, ka dėdlė retā kumet nelioub želiuotė. Vo, ka želiuojė, nikumet smuoka nostuojosė gomolėlė neėšmetė – lioub bikor anou priklejoutė. Par vės tonkiau – pri zaslana a stala kuojės... Ka gniužulielis kanėčnė kam nuorintās prėkėbto. Ta vaikelė šonībiu sarašė bova ėr sogadinta vīrėškėnė sermiega, ėr muotrėškinis sėjuons, ėr palits, ėr bliuska... Vo ožvakar i kromtuoškė, mondrė priklejouta pri zaslana parkė, isieda tuoki Ina. Ligo tičiuoms, tou dėina ana pėrma karta bova apsėvėlkusi sava naujuoms kelniems, katras nosėpėrka ož sunkė patriuos oždėrbtus piningus. Mergātė šiuo vasara ne tik raviejė daržus, bet ė skabė braškės, juodūsiaus serbėntus... Ta mėslėjė tēkrā galinti nosėpėrktė ne tik muokīklā rėkalingu niekniekiu, bet ėr poikiū drabužieliu. Ėr še tau, ka nuori – anuos brongiuosės parsėrpusiu vėišniu spalvuos kelnės sogadintas!.. No mergātės kūna šėlėmuos „kromtuoškė“ dėdlė sominkštiejė... Ėr tēp prikėba pri kelniu rėita, ka nikāp nevīka ėšjimtė.

– Ka to nuors mėnota kriuoctomi tēp, kap aš dabā kriuooko! – pro ašaras šaukė Ina. – Ka to naktimis neožmėgtomi, baisiū saptū gondėnams, nepažīstams bjaurībė!

Kontėns par dėina ėškriestās zbėtkās Vaidutis atgolė mėiguotė. Bet, vuos tik ons ožmerkė akis, tujau pat ėš vėsū kombarė kertiu pradiejė līstė vėsuokės baidīklės... Ėr spėistėis aplinkou anuo luova. Dinuoaurā... Brontuoaurā... Bet tuokėi baisė!.. Tuokėi dėdėlė!.. Ka rasint tik kuoks dėdlė drousos pasaku princos, vėsus pavuojus galis iveiktė diel sava mīlėmuosės, nebūto anū ėšsėgondės.

– Kuo jus nuorėt?! Kou aš jums padariau?!“ – sosėtraukės luovas kertelie, sošoka Vaidutis.

Ėr paveiziejė rauduonā baidīklė teisiau i akis. Bet vėituo atsakīma ėš tū akiū tik pašuoka lėipsna. Akėmėrksnio vaikuiti apakėna. Ėr anam pasėruodė, ka kombarīs ožsėdegė. Ta apsėkluojė galva patėlās... Ėr tēp virpiejė, ka vėsa luova šuokiniejė. Kėik laika tas troka – dabā sunkė pasakītė. Bet ėr nesvarbo.

Svarbiausē, ka galū galē vaikielis biški apsėspakajjē. Apsėprata. Ēr isėdrousėna paveizietė, a baidīklės dā tebviepsa aplinkou luova, a nē. Bet, ka ėr kap ons bemiegėna nosėkluotė, vėn nevīka ėr nevīka. Aiško, Vaidutis nepasėdevė – kraipies, raities ligo kepams... Nuors ėr po tuokiuos pruocės teatvadava tik vėina ronka, nes... Vėsos patėlu „kokuons“ so vėso anou bova kap vėn reikint prikļuots pri luovas. So kou?.. Nepavierīsėt – so kromtuoškė! Bet anuos tėn bova ne vėns ėr ne do gabalėlė – ciels kalns!.. Tėik, kėik Vaidutis kromtė par vėsus sava septīnis metus. No, be kuokiū dvijū a trijū pėrmūju metu, ka tuo skaniesta anam dā nieks nepėrka.

– Palėskėt muni, – tīlė po patėlās sošnėbždiejė vaikielis, ėš pastarūju toriedamuos, ka nepradieto kriuktė.

– Pa-a-a-lės-kėt...

Vākou par žondus kāp pupas pabėra ašaras. Bet „zaurā“ tik šiorpė joukies ėr sava tarpė rokavuos:

– Tik paveiziekėt, kuoks ons tatā gers!.. Pakriuok pakriuok – rasint soprasi, kap širint Ina kriukė, patiū poikiūju sava kelniu netekusi!

Ēr nežėnė, kāp vėskas būto pasėbėngė... Je ne žadintovs.

– Kelkės, Vaiduti, – važiousem pas babūnelė! – tujau pasėgėrda tieva balsos.

Ka Vaidutis so muotino ijejė i dėdioujė „Norfa“, mama tujau pat paklausė, kuokiuos kromtuoškės vaikielis šėndėina nuories:

– Nopėrksio daugiau – posbruolems i suoda lauktoviu novieši.

Bet Vaidutis, vuos ėšgėrdės žuodi „kromtuoškė“, sokrūpčiuojė. Ēr nieka neatsakė.

– No, grėtiau rinkės – ėr tėp jau vieloujem! – skobėna muotina. Bet sūnos ni žuodė neėšdaužė.

Ēr nepajudiejė ėš vėitas.

Vo po keliū sekundiū nedrousė ėštarė:

– Gal vėituo tuos gumuos galietoviau nosėpėrktė kuokiū sausainiu?..

– Sausainiu?.. Gumuos – nē?.. Kou aš gėrdo?! Dā vakar neželiuodams posvalondė ėstorietė negaliejė... – dėdlė nosėdīvuojė mama.

– Ka mon no tuos kromtuoškės pėlvs naktimis skaud, – nodelbės akis i asla, somormiejė Vaidutis. Ēr atsėnešė pri prekīstalė diežalė sausainiu so čiokolado.